
Identiteitbeschrijving

van de

Evangelische Christengemeenten

Vlaanderen

Versie	Datum	Opmerkingen	Verantwoordelijke
01	05/11/2025	Goedgekeurd Leidersdag ECV 2025	Frank Staessens
02	09/01/2026	Taal en vormredactie	Marc Van Den Bogaerde

Identiteitbeschrijving van de Evangelische Christengemeenten Vlaanderen

Ontstaan van de ECV

De wortels van de ECV liggen in het verre Canada. Drie gezinnen werden er door plaatselijke broedergemeenten als zendelingen naar België uitgezonden om er het evangelie te verkondigen. Dit waren de families Shindelka, Haverkamp en Gelling. Later volgden er nog meer, waarvan momenteel naast het gezin van Henk Gelling enkel de Giffords in België gebleven zijn.

Zoals bij de broedergemeenten werd er veel nadruk gelegd op het priesterschap van alle gelovigen, gavengericht werken, iedere zondag avondmaal vieren, meervoudig leiderschap en de onafhankelijkheid van de plaatselijke gemeente met oudsten.

Als gevolg van het gemeentestichtend werk van vooral Richard Haverkamp, zag de eerste christengemeente in Berchem het levenslicht in 1972, waarna er in de daaropvolgende dertig jaar nog een dertigtal andere gesticht werden.

De beginperiode kenmerkte zich duidelijk als een pioniersfase: een diep verlangen naar uitbreiding door evangelisatie en het stichten van nieuwe gemeenten. Dit ging gepaard met veel enthousiasme, goede wil en ongebreidelde persoonlijke inzet.

Na verloop van tijd werd de behoefte aan meer structuur steeds duidelijker. Als gevolg daarvan werd de feitelijke vereniging 'Christengemeenten' opgericht op 15 juni 1991 als een federatie van plaatselijke christengemeenten, met de bedoeling de gemeenschappelijke belangen van haar leden te behartigen volgens duidelijk afgesproken richtlijnen.

Op 14 december 1995 werd de naam van de vereniging gewijzigd in Evangelische Christengemeenten Vlaanderen, afgekort ECV. Op 11 maart 1996 werd een gelijknamige vereniging zonder winstoogmerk (voortaan: vzw)-opgericht om de financiën van de vereniging te beheren en waar nodig als rechtspersoon op te treden.

Op 5 december 1998 werd de theologische identiteit van de denominatie beschreven in het document 'Identiteit en Werking van de Evangelische Christengemeenten'. Het huidige document 'Identiteitsbeschrijving van de ECV' wil een afspiegeling zijn van de situatie in 2025.

Dit document bevat naast een schets van het ontstaan van de ECV nog vier onderdelen:

1. de geloofsbasis van de ECV
2. een toelichting bij de geloofsbasis
3. een beschrijving van het kerkelijk DNA van de ECV
4. de huidige voorschrijvende bepalingen van de Federale Synode

Geloofsbasis van de ECV

Wij belijden in onze gemeenten het geloof van de apostelen, zoals het ons geleerd wordt in de Heilige Schrift. Wat de onderwerpen, volgorde en structuur betreft, volgt onze geloofsbelijdenis tot op zekere hoogte de apostolische geloofsbelijdenis.

Artikel 1

Wij geloven in één God, eeuwig bestaand in drie onderscheiden Personen - de Vader, de Zoon en de Heilige Geest - die één in wezen en heerlijkheid zijn. Hij is de Schepper, Onderhouder en Voleinder van alle dingen op aarde en in de hemel. Hij is eeuwig, onveranderlijk, almachtig, alwetend, alomtegenwoordig, volmaakt in wijsheid en heiligheid, liefdevol, barmhartig, genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw in al Zijn wegen, steeds bereid om zonde te vergeven.

Deut. 6:4; Gen. 1:1; Heb. 1:3; Gal. 3:20; Mat. 3:16-17; 28:19; Ef. 1:2-3; Joh. 1:1; 1Joh. 5:20; Hand. 5:3-4; Ps. 147:8-9; Mat. 5:45; Openb. 21:5; Ex. 34:6.

Artikel 2

Wij geloven dat God zich geopenbaard heeft door mens te worden in de persoon van onze Heer Jezus Christus, de eniggeboren Zoon van God. Hij is ontvangen van de Heilige Geest en geboren uit de maagd Maria. Hij is mens geworden zonder Zijn goddelijkheid op te geven. Wij geloven in Zijn zondeloos leven, Zijn wonderen, Zijn plaatsvervangend en verzoenend sterven, Zijn lichamelijke opstanding en Zijn triomf over zonde, dood en de duivel. Hij is opgevaren naar de hemel, waar Hij nu gezeten is aan de rechterhand van de Vader als Heer, Hogepriester en enige Middelaar tussen God en mensen. Wij geloven in Zijn persoonlijke wederkomst in macht en heerlijkheid.

Joh. 1:14; Luc. 1:27, 1:34-35; Kol. 1:19, 2:9; 1Joh. 5:20; 2Kor. 5:21; Hebr. 4:15, 7:26; 1Petr. 2:22; 1Joh. 3:5; Hand. 2:22, 10:38; Jes. 53:5-6; Rom. 3:25; 1Kor. 15:3; 2Kor. 5:21; 1Kor. 15:4, 15:20; Kol. 2:15; Hebr. 2:14-15; Hand. 1:9-11, 2:34-36; Hebr. 7:25-26; 1Tim. 2:5; Mat. 24:30.

Artikel 3

Wij geloven in het werk van God de Heilige Geest, die overtuigt van zonde, gerechtigheid en oordeel. Hij bewerkt de wedergeboorte en woont in de gelovige. Iedere wedergeboren gelovige is gedoopt met de Heilige Geest en daardoor opgenomen in het lichaam van Christus, de gemeente. Hij leidt de gelovige in wijsheid en waarheid, verleent Hem kracht en stelt hem in staat een heilig leven te

leiden, vrucht te dragen tot eer van God, te werken voor Gods Koninkrijk en van de Heer Jezus Christus te getuigen.

Joh. 16:8, 3:5-8; 1Kor. 6:19; Joh. 16:13; 1Kor. 2:11-13, 12:13, Ef. 1:13, 1:17; Rom. 8:13; 1Kor. 12:4-11; Joh. 15:26-27, 16:13; Gal. 5:22.

Artikel 4

Wij geloven dat de gehele Bijbel (de 66 boeken van het Oude en het Nieuwe Testament) het woord van God is en door de Heilige Geest geïnspireerd werd. Daarom geloven wij in de betrouwbaarheid van de Heilige Schrift: er is geen dwaling in al wat zij verklaart. Wij belijden dan ook haar hoogste gezag in alle zaken van geloof en leven.

2Petr. 1:20-21; Ps. 19:8-9; Joh. 10:35, 17:17; Hebr. 6:18; 2Tim. 3:16-17.

Artikel 5

Wij geloven in de universele en totale zondigheid en schuld van de gevallen mens, waardoor hij onderworpen is aan Gods toorn en veroordeling. De eerste mens, man en vrouw, was door God goed geschapen, naar Zijn beeld en gelijkenis. Toch is hij door eigen schuld uit zijn zondeloze staat gevallen. Sindsdien zondigen alle mensen en zijn daardoor schuldig en verloren, onderworpen aan Gods toorn en veroordeling, absoluut onbekwaam om zichzelf door hun goede werken te redden.

Gen. 1:26-28, 3:1-6; Rom. 3:23, 5:12; Ef. 2:1; 1Joh. 1:8; Gal.2:16, 3:10-11.

Artikel 6

Wij geloven dat de zondaar verlost en gerechtvaardigd wordt door het sterven en de opstanding van Jezus Christus. Hij ontvangt zijn verlossing en rechtvaardiging uit genade, niet uit eigen werken maar door geloof in Christus.

Rom. 3:24, 4:25; Gal. 2:16, 3:10-11; Ef. 1:7-8, 2:8-9.

Artikel 7

Wij geloven in de lichamelijke opstanding van alle doden: van hen die gered zijn tot het eeuwig leven en van hen die verloren zijn tot de eeuwige straf.

Joh. 5:28; 1Kor.15:12-23; Mat.25:46; Joh.5:29; 2Tes.1:9; Openb.20:11-15.

Artikel 8

Wij geloven in het bestaan van satan, zijn werk van verleiding, zijn verzet tegen het Koninkrijk van God en zijn veroordeling tot een eeuwige straf. Met betrekking tot de gelovige is dankzij het verlossende werk van Christus de macht van satan gebroken en zijn invloed beperkt.

Gen. 3:1-15; Marc. 1:13; Ef. 6:11-12; Openb. 20:7-10; Kol. 2:15; 1Joh. 3:8, 5:18; Ef. 4:27; Jak. 4:7.

Artikel 9

Wij geloven in de gemeente van Jezus Christus, die gevormd wordt door de wedergeboren gelovigen. De leden van de gemeente vormen samen het lichaam van Christus, terwijl Hij het hoofd is. Allen die tot de gemeente behoren zijn geroepen om vervuld met de Heilige Geest een heilig en toegewijd leven te leiden dat bestaat uit goede daden. De gemeente heeft de opdracht om God te eren, Hem en elkaar te dienen, en het evangelie uit te dragen. De gemeente is een koninklijk priesterschap om de grote daden van God te verkondigen.

Mat. 16:18; 1Kor. 12:13; 1Kor. 12:27; Ef. 1:22-23; Hebr. 12:28; Rom. 12:11; Gal. 5:13; 1Tes. 1:9; Jak. 1:27; Mat. 28:18-20; 1Petr. 2:9; Openb. 1:6.

Artikel 10

Wij geloven in de waterdoop als teken, symbool en getuigenis van de vereniging van de gelovige met Christus in zijn dood en opstanding, en in de viering van het avondmaal als teken en symbool voor de gemeente binnen het nieuwe verbond. Het is door Christus ingesteld als een herdenking en verkondiging van zijn dood totdat Hij komt.

Mat. 28:19; Rom. 6:3-4; Kol. 2:12; Luc. 22:19-20; 1Kor. 11:23-26.

Toelichting bij de geloofsbasis

Wij zijn er ons van bewust dat onder bijbelgetrouwe christenen allerlei verschillen in inzicht bestaan over minder fundamentele geloofspunten.

De volgende theologische standpunten zijn een beschrijving van de mainstream visie binnen de ECV en geven het karakter en de kleur van onze plaatselijke gemeenten weer, zonder hierover het laatste woord te willen zeggen of andere stellingen als waardeloos en verwerpelijk te bestempelen. Deze stellingen zijn niet van primair belang, maar zijn evenmin onbelangrijk, vooral wat betreft het harmonieuze en praktisch functioneren van de gemeente (bv. de toepassing van de doop, de viering van het avondmaal, enz.).

De zekerheid van behoud

Wij geloven dat wedergeboren kinderen van God overtuigd mogen zijn van de zekerheid van hun redding, omdat hun behoud gebaseerd is op het verlossingswerk van Christus en niet op hun eigen werken (Ef. 1:13; 2:8-9; Fil. 1:6). Deze zekerheid wordt ook gegarandeerd naar de toekomst toe (Rom. 5:10). De zekerheid van het heil geeft ons geborgenheid en rust om God te dienen (Joh. 6:37-39, 10:27-30). De aansporingen om te volharden (Hebr. 2:1-4, 3:12-14, 10:36, 12:1-3) ontcrachten de genade niet maar vloeien eruit voort. De gelovigen dienen daarom in afhankelijkheid van Gods genade ernst te maken met deze aansporingen.

De relatie met de Heilige Geest

Wij geloven dat bij de bekering de wedergeboorte plaatsvindt (Joh. 1:12; 3:5,15) met als onmiddellijk gevolg de inwoning van de Heilige Geest in de gelovige. Dit wordt op andere plaatsen ook doop in de Geest (Hand. 1:5), verzegeling met de Geest (Ef. 1:13) of zalving met de Geest (1 Joh. 2:27) genoemd.

De Bijbel roept ons op om steeds vervuld te zijn met de Heilige Geest zodat we ten volle bruikbaar voor God kunnen zijn (Ef. 5:18). De vervulling met de Geest dient steeds weer plaats te vinden (Hand. 2:4, 4:31) en komt onder meer tot uiting in lofzang en dienstbaarheid (Ef. 5:19-21). Deze vervulling heeft als kenmerk niet het bezit van bepaalde gaven (zie de waarschuwing van Jezus in Mat. 7:22), maar de vrucht van een geheiligd leven dat God eert. De Heilige Geest wil in de gelovige de vorming van deze vrucht bewerken, waardoor deze meer en meer op Christus gaat gelijken (Joh. 15:8; Gal. 5:22). De toestand van vervulling kunnen we verliezen door het bedriegen (Hand. 5:3), bedroeven (Ef. 4:30) of uitdoven (1Tes. 5:19) van de Geest. Door het belijden van zonden en door ons in gebed aan God toe te wijden, worden we opnieuw vervuld.

De Heilige Geest voorziet iedere gelovige van één of meer gaven (1Kor. 12:7-10; Ef. 4:7, 4:16) en wel zoals Hij wil (1Kor. 12:11). Deze geestelijke gaven dienen ontwikkeld en gebruikt te worden voor de opbouw van het lichaam van Christus (Ef.4:11-16) en het welzijn van de medegelovigen (1Kor. 12:7; 1Petr.4:10-11).

De wederkomst van Christus

Met betrekking tot de wederkomst van Christus geloven wij dat God zowel zijn beloften aan Israël als aan de gemeente zal vervullen. Dit vooruitzicht is een levende hoop voor de gelovige. Dan zal de heerschappij van Christus niet alleen zichtbaar zijn in de gemeente, maar in de gehele schepping. We verstaan de Schrift zo, dat God een vreedrijk zal oprichten, waarin Hij zijn wet aan al de volken zal opleggen. Over dit vreedrijk zal de Messias heersen. Het breekt aan bij Zijn verschijning, die een oordeel zal brengen over de huidige door de satan beheerste wereld. Na het tijdperk van dit vreedrijk zal God het laatste oordeel vellen en breekt de eeuwigheid aan (Openb. 19-21).

De gebroken macht van satan

Dankzij het plaatsvervangend lijden en sterven van Christus op het kruis van Golgotha is de zondesuld van de gelovige tegenover God volledig vereffend. Daardoor vervallen alle aanklachten en heeft de satan als aanklager geen enkele grond meer (Kol. 2:13-15).

Dankzij de wedergeboorte en de invloed van de Heilige Geest, die bij de gelovige inwoont, kan de gelovige weerstand bieden aan allerlei verzoeken en verleidingen tot zonde (Jak. 4:7). De kracht van de zonde is in de gelovige gebroken, zodat de gelovige niet langer als een slaaf door de zonde gedomineerd wordt (Rom. 6:6).

Het gezag van de Bijbel

Wij geloven in de goddelijke inspiratie van de Bijbel beschouwen we dit boek daarom als Gods Woord (2Petr. 1:20-21). Daarom kennen wij aan de Bijbel het hoogste gezag toe in alle zaken van geloof en leven (2Tim. 3:16-17).

Voor wat betreft de interpretatie van bijbelteksten, maken wij gebruik van de principes vermeld in ons document 'Verantwoord bijbelgebruik in de ECV'. De daarin beschreven hermeneutische richtlijnen vinden hun oorsprong in de Reformatie en hebben in de loop van de eeuwen heen hun waarde bewezen. Zij zijn tot zegen geweest voor miljoenen christenen.

De waterdoop

De waterdoop is een teken van de persoonlijke bekering en van de wedergeboorte (Rom. 6; Gal. 3; Kol. 2). Het is een beeld van de afwassing van de zonden (Hand. 22:16; 1Kor. 6:11), van de begrafenis en opstanding van de gelovige met Christus (Rom. 6:3-4; Kol. 2:12). De doop wordt daarom bediend aan mensen die tot bekering gekomen zijn en belijdenis van hun geloof hebben afgelegd. De doop wordt uitgevoerd door onderdompeling in overeenstemming met de betekenis van het woord en de bijbelse praktijk (Hand. 8:38). Bovendien komt zo de betekenis van de doop duidelijk tot uiting. Het verdient aanbeveling zich na de bekering en de wedergeboorte bij een eerstvolgende gelegenheid te laten dopen (Hand. 2:38-41, 8:36-38).

De avondmaalsviering

De avondmaalsviering dient geregeld plaats te vinden (Hand. 2:42, 2:46, 20:7). De bedoeling van het avondmaal is Christus te gedenken. Het brood en de beker zijn symbolen van Zijn lichaam en bloed (Luc. 22:14-20). Omdat wij door deel te nemen aan het brood en de beker belijden dat wij deelhebben aan het offer van Jezus Christus (1Kor. 10:16, 11:26), is het deelnemen voorbehouden aan wedergeboren gelovigen. Hun deelname is immers ook de uitdrukking van hun gemeenschap met het lichaam en bloed van Christus (1Kor. 10:16). Zij dienen in een goede relatie te leven met God en met hun broeders en zusters (Mat. 5:23-24; 1Kor. 5:7-8, 10:21), zodat zij op een waardige wijze kunnen deelnemen (1Kor. 11:27).

Beschrijving van het kerkelijk DNA van de ECV

Binnen de christenheid bestaan er uiteenlopende standpunten over de vraag wat de gemeente is en hoe ze moet functioneren. Daarom is het belangrijk een zo duidelijk mogelijk zicht te hebben op de specifieke kenmerken van de ECV-gemeenten. Deze kenmerken worden ongetwijfeld ook in andere denominaties gevonden, maar behoren in elk geval tot het kerkelijk DNA van de ECV.

De kernwaarden van de ECV

Uit wat we geloven (onze geloofsbasis met bijhorende toelichting) halen we enkele fundamenteel belangrijke christelijke kernwaarden. Deze waarden vormen de basis van onze gezamenlijke eenheid en van ons functioneren als plaatselijke kerkgemeenschappen.

Organisch verbonden met elkaar, streven wij naar het uitbouwen van unieke, warme, liefdevolle gemeenschappen. We willen het evangelie handen en voeten geven in de dagelijkse levenspraktijk en in liefdevolle verkondiging met een open hart, oog en oor voor de eigen waardevolle plek in de buurt en samenleving. Ons uitgangspunt daarbij is een doorleefd discipelschap, gefocust op pastorale en diaconale dienstbaarheid. Op die manier streven we ernaar mét Jezus mee vorm te geven aan zijn ‘nieuwe wereld’.

Deze kernwaarden zijn: passioneel liefhebben, toegewijd volgen, zorgzaam delen, genadevol leven.

Passioneel liefhebben

We houden met heel ons hart van God en onze naaste!

‘Geloven in God’ drukt te weinig uit wat Hij voor ons betekent. We houden van Hem en we laten dit zien, voelen en horen in ons hele wezen, persoonlijk én als geloofsgemeenschap.

We kiezen er bewust voor om een warme geloofsgemeenschap te vormen en daar actief onze naaste met hart en ziel lief te hebben.

We beseffen dat we elk persoonlijk geliefd zijn door en kostbaar zijn voor Jezus en tegelijk pas tot onze volle waarde komen in relatie met andere gelovigen.

Het is ons uitdrukkelijk verlangen om die liefde van Jezus praktisch zichtbaar te maken ten aanzien van de mensen met wie we samen leven, dichtbij en veraf. We willen op alle mogelijke manieren het evangelie delen met onze omgeving.

We gaan bewust als (kleine) gemeenschappen op zoek naar waar God aan het werk is in onze buurt, omgeving, ... en sluiten ons hier actief bij aan.

Toegewijd volgen

We zijn vurige volgelingen van Jezus en leren elke dag te zijn, te handelen, te leven als Hem.

We leiden elkaar en laten ons leiden in het groeien naar het beeld van onze grote Vriend en Held Jezus. We vergeven elkaar en richten elkaar op zoals Jezus dat altijd weer met ons doet.

Vanuit de kracht van de Geest kiezen we voor een bewust en integer leven met medemensen en met Gods schepping naar het voorbeeld van en geïnspireerd door Jezus.

Zorgzaam delen

Samen, mannen en vrouwen, groot en klein, jong en oud nemen we elk met onze sterktes en gaven onze plaats in in Jezus' Koninkrijk, zoals de Geest ons leidt.

We erkennen de genadegaven die de Geest aan elk van ons geeft, bemoedigen elkaar om die in te zetten en bieden in onze gemeenschappen alle ruimte om ze in praktijk te brengen, tot zijn eer, tot elkaars opbouw.

We zien onszelf als een levend organisme waar iedereen een even waardevolle en onmisbare plaats heeft.

We geven wat we gekregen hebben, maar ondersteunen ook, helpen elkaar recht, bieden troostvolle armen, veel tijd, mededogen, warmte aan elkaar als het moeilijk gaat.

Genadevol leven

We zijn overweldigd en laten ons telkens weer boven onszelf uittillen door het wonder en de kracht van het blijde nieuws dat Jezus brengt, dat Hij in zichzelf is.

We herinneren elkaar aan en vieren telkens weer de ongelooflijke genade die uit het evangelie spreekt en de diepe vreugde die hierin weerklinkt: een boodschap van overwinning, verlossing, bevrijding, heling, vervolmaking. We willen dit in het bijzonder doen tijdens de regelmatige viering van het Avondmaal.

We koesteren met diep respect de bijzondere relatie die we persoonlijk en als kerkgemeenschap mogen hebben met de drie-ene God, die tegelijk een groot mysterie is.

Gods Woord en Gods Geest leiden ons in het uitleven van wie we in Jezus mogen zijn en worden. Wat we leren en lezen wordt zo zichtbaar en écht in ons dagelijkse leven.

We moedigen alle bij de ECV aangesloten gemeenten aan om deze kernwaarden zo veel mogelijk gestalte te geven in de vorm van concrete actiepunten.

De plaatselijke gemeente

Het wezen van de gemeente heeft een tweezijdig karakter in die zin dat zij zowel een organisme als een organisatie is. Enerzijds is de gemeente de geestelijke gemeenschap van alle gelovigen; zij is een levend organisme. Anderzijds is de gemeente de feitelijke, zichtbare vergadering en samenkomst waar Jezus' naam beleden wordt; zij is een organisatie met praktische afspraken.

Het Nieuwe Testament toont duidelijk beide aspecten van de gemeente. Zo wordt de gemeente in het Nieuwe Testament het lichaam van Christus genoemd (Rom. 12; 1Kor. 12). Tot dit lichaam gaat men behoren door het werk van de Heilige Geest die de wedergeboorte in het hart van de gelovige bewerkt (1Kor. 12). Hier zien we het wezen van de gemeente als een geestelijke gemeenschap van gelovigen.

Tevens wordt bij het woord 'gemeente' aan een feitelijke samenkomst gedacht. 'Gemeente' is de vertaling van het Griekse woord 'ekklesia' dat 'vergadering' betekent, de mensen die samengeroepen zijn. De 'gemeente' is de vergadering van mensen die uit de wereld geroepen zijn om samen te komen 'in de naam van Jezus' (Mat. 18). Hieruit kan men afleiden dat men de gemeente moet opvatten als een bijeenkomst en een plaatselijke gemeenschap van gelovigen.

Lidmaatschap

Omdat de gemeente een gemeenschap is die feitelijk samenkomt, en in die zin vergelijkbaar is met een vereniging, kennen de gemeenten van de ECV het lidmaatschap als blijk van verbondenheid en toewijding.

Omdat de gemeente tegelijk in haar wezen geestelijk is, behoren alleen zij die tot geloof gekomen zijn tot de gemeente. Daarom wordt in ECV-gemeenten voor een lidmaatschap geen andere voorwaarde gesteld dan dat men tot een persoonlijk geloof gekomen is.

Dit geloof moet in de gemeente kenbaar gemaakt worden door een persoonlijke geloofsgetuigenis, en heel in het bijzonder door de doop, die gezien wordt als een belangrijke stap in gehoorzaamheid aan het bijbels onderwijs.

Een gelovige die reeds gedoopt is volgens een andere christelijke traditie, kan als lid aanvaard worden na een positieve evaluatie door de oudsten.

Een gelovige die zich wenst te laten dopen maar hierin door bijzondere omstandigheden verhinderd wordt, kan op basis van zijn getuigenis als lid aanvaard worden.

Vanuit de interpretatie dat de gemeente enkel uit mensen bestaat die bewust tot geloof zijn gekomen, en de doop een zichtbare uiting en getuigenis is van dit geloof, wordt in de ECV-gemeenten de kinderdoop niet toegepast.

Het lidmaatschap kan beëindigd worden door:

- een duidelijke keuze van het gemeentelid zelf, als hij zich niet meer kan vinden in de werking van de plaatselijke ECV-gemeente of lid wenst te worden van een andere gemeente;
- uitsluiting wegens grove zonde, valse leer, het zaaien van verdeeldheid of het niet respecteren van de plaatselijke leiding (Rom. 16:17; 1Kor. 5:11; Tit. 3:10; Hebr. 13:7, 17; 1Petr. 5:5); uitsluiting geschiedt volgens de procedure in Mat. 18:15-17.

Uitsluiting is een allerlaatste optie ter bescherming van de gemeente. In Mat. 18:15-17 geeft Jezus de gemeente de opdracht om zondaars te vermanen. Ook in de brieven van Paulus wordt over deze verantwoordelijkheid van de gemeente gesproken (1 Tim. 5:20). Wie in grove zonde (blijven) leven, kunnen niet langer tot de gemeente worden toegelaten (1 Kor. 5:2, 7). Rekening houdend met de instructies van Jezus in Mat. 18:15-17, hanteren we een actief zoeken naar herstel en verbinding. Het doel is zowel de bescherming van de reinheid van de gemeente als van het geestelijk welzijn van de individuele gelovigen. Wat de overtreder betreft, is het doel altijd de zondaar tot inkeer brengen en hem terug tot God te leiden. Er blijft altijd de mogelijkheid van berouw. In dat geval moet er vergeving en barmhartigheid zijn (2 Korintiërs 2:6-7). Als het om een conflict tussen een gemeentelid en de leiding van de gemeente gaat, is het raadzaam hulp van buiten de gemeente in te roepen.

De zelfstandigheid van de plaatselijke gemeente

Wat de onderlinge relatie tussen plaatselijke gemeenten betreft, worden in het Nieuwe Testament geen bovengemeentelijke hiërarchische structuren gevonden. De gemeenten kenden dus geen vorm van centrale leiding. Er was wel het bovengemeentelijk gezag van de apostelen, maar hun ambt moet als uniek gezien worden: zij waren getuigen van Jezus' leven en in het bijzonder van zijn opstanding. Allen die na hen komen, bouwen enkel op hun fundament (Ef. 2:20). Hun positie ten opzichte van de gemeenten kent naar ons begrip van de Schrift geen voortzetting in latere tijden.

De plaatselijke gemeente is dus niet afhankelijk van een hoger overkoepelend ambt of van een hoger kerkelijk bestuur. Zij is zelfstandig.

Indien een gemeente voor onderwijs, pastorale zorg of andere noden een beroep wil doen op andere gemeenten, is zij daartoe zeker vrij. Hierin biedt de ECV een platform om andere gemeenten te vinden.

De relatie van de plaatselijke gemeente met de ECV

De onderlinge verbondenheid tussen ECV-gemeenten

Hoewel elke plaatselijke gemeente zelfstandig is, mogen we vanwege het geestelijk karakter van de gemeente en de frequent voorkomende contacten tussen gelovigen uit diverse gemeenten, de eenheid tussen de gemeenten onderling niet uit het oog verliezen. Zo zien we ook in het boek Handelingen dat de gemeente in Antiochië zich met Jeruzalem verbonden voelde (Hand. 11,12), evenals later de gemeenten in Macedonië met die van Judea (1 Kor. 16). De eenheid in Christus is er niet alleen met de medegelovigen ter plaatse, maar ook met die op andere plaatsen. Deze geestelijke verbondenheid willen de ECV-gemeenten onderhouden.

Het principiële uitgangspunt is dat gemeenten niet over elkaar heersen, maar wel elkaar ontmoeten. Deze ontmoeting neemt ook de vorm van een vergadering aan van

vertegenwoordigers van de verschillende gemeenten die met elkaar de gemeenschap willen onderhouden. Zo vindt er minstens éénmaal per jaar een algemene leidersvergadering plaats en ook regelmatig provinciale vergaderingen. Het doel hiervan is de gemeenten de mogelijkheid bieden hun gemeenschappelijke aangelegenheden te behartigen.

Het Nieuwe Testament laat ook zien dat de sterke gemeenten de zwakke en de rijke gemeenten de arme behoren te steunen. De voorspoed van de een roept op om te voorzien in het gebrek van de ander. Juist zo blijven alle gemeenten sterk (2 Kor. 8). De ECV-gemeenten willen dan ook met elkaar een hechte band onderhouden: hoe intenser de samenwerking, hoe groter de zegen in iedere plaatselijke gemeente. Deze onderlinge band komt ook tot uiting door financiële bijdragen aan de denominatie, zij het op geheel vrijwillige basis

Gezamenlijke belangen en activiteiten

De ECV wil diverse gemeenschappelijke belangen behartigen en faciliteren (jeugdwerk, kampwerk, conferenties, het stichten van nieuwe gemeenten, toerusting en opleiding). Alle bij de ECV aangesloten gemeenten kunnen daar bij betrokken worden en ten volle gebruik maken van de aangeboden dienstverlening. Daartoe is de ECV ook verbonden met de Evangelische Alliantie Vlaanderen (EAV) en met de Federale Synode.

Als gevolg daarvan behoort elke bij de ECV aangesloten gemeente tot een door de overheid officieel erkende eredienst en worden de evangelische belangen verdedigd bij de overheid in verband met protestants godsdienstonderwijs, aalmoezeniersdiensten, erkende bedienaars van de eredienst, enz. Voor de jeugdwerking is de ECV verbonden met het Evangelisch Jeugdverbond (EJV), in die zin dat iedere plaatselijke jeugdwerking van de ECV een afdeling is van het EJV. Op het vlak van vorming, het organiseren van cursussen en diverse opleidingen werkt de ECV samen met Vianova en de VEG onder de koepel 'Indeker'.

Gezamenlijke standpunten

Soms kan het nodig zijn om als denominatie gezamenlijke standpunten op theologisch of ethisch vlak te bepalen. Ook hier biedt het Nieuwe Testament een inspirerend voorbeeld, nl. de vergadering in Jeruzalem (Hand. 15), die niet alleen uit apostelen bestond. Ook de oudsten van de gemeente te Jeruzalem waren betrokken bij de bespreking van een vraag uit de gemeente van Antiochië.

Ook binnen de ECV kan er een nood ontstaan om al dan niet bindende gezamenlijke standpunten in te nemen. Dit geschiedt volgens de in de statuten van de ECV voorziene procedure.

Elkaar helpen om niet van Gods weg af te wijken

De onderlinge verbondenheid van plaatselijke gemeenten binnen de ECV houdt ook een verantwoordelijkheid in, nl. elkaar helpen of terechtwijzen in geval er

aanwijzingen zouden zijn van foute leer of situaties die het gezamenlijk bijbels getuigenis dreigen te compromitteren. Het Nieuwe Testament geeft in dit verband meerdere waarschuwingen.

Trouwens, nogal wat brieven zijn geschreven naar aanleiding van tal van zaken die in plaatselijke gemeenten fout liepen. We dienen wat dit betreft voor elkaar zorg te dragen vanuit het principe dat we als broeders en zusters elkaars hoeders zijn. We horen elkaar op zachtmoedige wijze erop te wijzen dat het om het belang van de geestelijke gezondheid en redding gaat van de vele zielen die God ons onder onze hoede heeft gegeven. Ook hiervoor voorzien de statuten van de ECV een concrete procedure.

Het priesterschap van alle gelovigen

Reeds voor de instelling van het Aäronitische priesterschap was er al sprake van een priesterdienst ingesteld door God. Een indrukwekkend voorbeeld hiervan is Melchizedek. Dit zegt iets over het belang dat God hecht aan het functioneren van priesters in zijn dienst.

Waar in het O.T. het priesterschap in Israël exclusief toevertrouwd is aan nakomelingen van Aäron, zijn in het Nieuwe Testament alle gelovigen geroepen om als heilige priesters te functioneren (1Petr. 2:5; Openb. 1:6). Daarbij wordt geen onderscheid gemaakt tussen mannen en vrouwen (Tit. 2:3).

Petrus koppelt de vorming van dit priesterschap aan de bereidheid van de gelovigen om samen als levende stenen een geestelijk huis, Gods eigen tempel op aarde, te vormen.

De taak van priesters is het brengen van offers. In het O.T. waren dit vooral materiële offers (dieren en een deel van de oogst).

Het Nieuwe Testament vermeldt volgende offers:

- lofoffers om God te prijzen en te danken (Hebr. 13:15)
- leven in dienst van God (Rom. 12:1)
- materiële en financiële bijdragen als blijk van liefdadigheid en onderlinge solidariteit (Fil. 4:18; Hebr. 13:16)

Als priesters van de Allerhoogste hebben alle gelovigen vrije en directe toegang door Gods Geest tot de hemelse troonzaal (Ef. 2:18). We mogen elkaar voor Gods genadetroon brengen om door voorbede elkaars belangen te behartigen. Zo tonen we onze hemelse Vader dat we elkaar effectief liefhebben en aandacht hebben voor ieders zorgen en noden.

De gaven van de Geest

In de plaatselijke gemeente komen gelovigen samen onder leiding van Jezus Christus, die het hoofd is van de gemeente (Ef. 4:16). De gemeente zelf functioneert dan als het

lichaam van Christus; in de gemeente zien we Christus aan het werk doorheen de verschillende gemeenteleden. Als ledematen van Zijn lichaam, zijn zij geroepen elkaar te steunen en op te bouwen (Rom. 12; 1Kor. 12). Hiervoor hebben zij allen bij de wedergeboorte geestelijke gaven ontvangen. Deze gaven komen nog steeds voor onder christenen. De Heilige Geest beslist zelf welke gave(n) Hij aan welke christen geeft (1Kor. 12:11, 12:18).

Het uitoefenen van deze gaven moet steeds gebeuren volgens de bijbelse richtlijnen (1Kor. 12 en 14). Het principe dat God geen God van wanorde is maar van vrede (1Kor. 14:33), geldt ook voor de toepassing van alle gaven. De liefde blijft de hoogste norm en motivatie (1Kor. 12:31, 13:1-13;). Het uitoefenen van gaven gebeurt onder het gezag van de plaatselijke oudsten, die de verantwoordelijkheid dragen in de gemeente (Hebr. 13:17).

Het spreken in tongen (talen) kan in sommige gevallen gezien worden als teken van de doop of vervulling met de Heilige Geest (Hand. 10:46, 19:6). Dit is niet noodzakelijk altijd zo. Niet allen worden immers verondersteld deze gave te bezitten (1Kor. 12:30). Wanneer iemand deze gave in de gemeente wil uitoefenen, dient er vertaling voorhanden te zijn, zodat de gemeente er door opgebouwd wordt (1Kor. 14:5, 13).

Ook profetie kan door God gegeven worden, maar niet in de gezaghebbende en onfeilbare zin van de Bijbelse openbaring. Ze moet getoetst worden, wat haar ondergeschikt maakt aan de enige onfeilbare toetssteen: Gods woord (1Tes. 5:20,21; 1Kor. 14:29; 1Joh. 4:1).

God schenkt gaven van genezing, maar de volledige verlossing van ziekte en dood, die Jezus voor ons verworven heeft (Jesaja 53:5), zullen wij pas bij de opstanding kennen (Fil. 3:21). De genezing die God nu schenkt (Jak. 5:15), heft de 'dienstbaarheid aan de vergankelijkheid' waar ook ons lichaam aan onderworpen is niet op (Rom. 8:21).

Dit houdt ook in dat als een christen ziek wordt, dit niet noodzakelijk wil zeggen dat er sprake is van zonde. Indien er na gebed of uitoefenen van de gave van genezing geen genezing volgt, is dat niet noodzakelijk een bewijs van ongeloof van de zieke.

Gelijkwaardigheid in de gemeente

Het Nieuwe Testament schetst een eerder positief beeld van het functioneren van vrouwen binnen de Joodse patriarchale cultuur van die tijd. Sommige vrouwen bezaten een eigen huis. Martha, de zus van Maria verwelkomde Jezus in haar huis (Luc. 10:38-42). De eerste christenen in Jeruzalem kwamen samen in het huis van Maria, de moeder van Johannes Marcus (Hand. 12:12). Vrouwen beschikten over eigen financiële en materiële middelen, zoals de vrouw die Jezus zalfde met dure olie ter waarde van ongeveer een jaarloon (Marc. 14:3-5). Er waren diverse vrouwen die Jezus steun verleenden uit hun eigen middelen (Luc. 8:2-3). We zien in het Nieuwe Testament

vrouwen die handel drijven en een eigen zaak hebben. Er is Lydia die in purperstoffen handelde (Hand. 16:14), Dorkas die hemden en mantels maakte (Hand. 9:39).

Tegelijk moeten we vaststellen dat door de eeuwen heen vrouwen vaak op vele plaatsen en op tal van terreinen werden gediscrimineerd. Het is pijnlijk te moeten erkennen dat ook christenen zich daaraan hebben schuldig gemaakt. Niet zelden werd daarbij een beroep gedaan op bijbelteksten, die niet op een correcte wijze werden geïnterpreteerd.

Discriminatie is momenteel een 'hot item' in onze maatschappij. Het gaat daarbij om begrippen als 'waarde' en 'functies', die aan elkaar gekoppeld worden. Hoe hoger en belangrijker je functie, hoe groter je waarde wordt ingeschat. Uitgesloten worden van bepaalde functies weegt dan ook op het gevoel van eigenwaarde en wordt gezien als discriminatie.

De Bijbel koppelt beide begrippen niet op dezelfde wijze aan elkaar, wel integendeel. Een lagere, dienende functie wordt helemaal niet als minderwaardig gezien. Jezus zegt tot zijn discipelen in Mat. 20:26-28: "Wie van jullie de belangrijkste wil zijn, zal de anderen moeten dienen, en wie van jullie de eerste wil zijn, zal jullie dienaar moeten zijn – zoals de Mensenzoon niet gekomen is om gediend te worden, maar om te dienen."

God zelf voelt zich niet te min om een helper genoemd te worden (Deut. 33:26; Ps. 54:6). Als de vrouw door God aan de man gegeven wordt als een hulp (Gen. 2:18) zegt dit heel veel over haar waarde in Gods ogen. Het zegt ook iets over de man: hij redt het niet alleen, hij botst op zijn limieten, hij is in wezen 'hulpbehoevend'. Mannen en vrouwen vullen elkaar dus mooi aan. Dit scheppingsgegeven vindt niet alleen zijn toepassing in het huwelijk maar ook in de gemeente.

Waarde heeft in Gods Woord vooral te maken met persoonlijke relaties. Zo is er vanuit onze verbondenheid met Christus geen enkel verschil in waarde tussen man en vrouw, Griek of Jood, vrije of slaaf (Gal. 3:26-28). We hebben als Gods kinderen allen hetzelfde statuut (zonen Gods), maar niet dezelfde gaven, functie of bediening.

Uit dit alles volgt dat vrouwen net als mannen hun gave(n) dienen uit te oefenen in de gemeente tot opbouw van alle leden, en zij moeten daarvoor alle nodige kansen en ruimte krijgen. Inspirerende voorbeelden uit het Nieuwe Testament zijn o.a. Priscilla (Hand. 18:26), de dochters van Filippus (Hand. 21:9), enz.

Leiding in de plaatselijke gemeente

Bij het bepalen van de rol van mannen en vrouwen in de gemeente gaat de ECV sinds haar ontstaan uit van het 'complementaire' model. In het merendeel van de christengemeenten is het voeden en leiden van Gods kudde voorbehouden aan mannen. Lokaal zijn echter enkele gemeenten aan het opschuiven richting het 'egalitaire' model waarbij mannen en vrouwen op basis van geestelijke gaven schouder aan schouder hun kerkgemeenschap en -buurt dienen. Omdat we onze geschiedenis als ECV koesteren en samen belijden dat Jezus Christus voor ons is gestorven en

opgestaan, laten we deze beweging toe. Zo met onze verschillen omgaan, lukt alleen maar als er vertrouwen en loyaliteit is. Volgende rubrieken beschrijven de visie van de meerderheid van de ECV-gemeenten over leiding en oudsten.

De taak van de oudsten

In de plaatselijke gemeente vertrouwt God de leiding toe aan de oudsten en dragen zij als zodanig de verantwoordelijkheid. Deze functie impliceert niet dat de gelijkwaardigheid met de andere leden van de gemeente wordt aangetast. Het gaat om hetzelfde principe als in een gezin: ook daar wordt de gelijkwaardigheid tussen de gezinsleden niet aangetast, ook al is de man het hoofd van het gezin.

De functie en de verantwoordelijkheid van de oudsten bestaat uit:

- als opzieners de algemene leiding van de gemeente waarnemen (Hand. 20:28)
- als herders de gemeente weiden/hoeden (1Petr. 5:2)
- zorgen voor passend onderwijs en pastoraat (1Tim. 5:17; Hebr. 13:17)
- de gemeente beschermen tegen verkeerde leer (Tit. 1:9)
- het handhaven van de orde en rust (1Tim. 3:4-5)
- de gemeenteleden toerusten tot dienstbetoon (Ef. 4:11-12)

Hun aantal

In de Bijbel is er zowel in Handelingen als in de brieven steeds sprake van oudsten, opzieners of voorgangers in het meervoud (Hand. 15:4,6; Fil. 1:1; Hebr. 13:7,17; 1Petr. 1:1-4).

Een meervoudige leiding biedt volgende voordelen:

- de oudsten kunnen elkaar aanvullen met hun diverse gaven;
- de taken kunnen verdeeld worden, waardoor de last lichter wordt;
- de oudsten kunnen elkaar bemoedigen en corrigeren;
- de gemeente is niet afhankelijk van één persoon.

Hun aanstelling

De aanstelling van de oudsten is het werk van de Heilige Geest (Hand. 20:28).

Van kandidaat-oudsten wordt verwacht dat zij een wandel met God hebben die beantwoordt aan de geest van de voorschriften van Paulus zoals vermeld in 1Tim. 3:2-7 en Tit. 1:5-9. Het is goed om rekening te houden met de verschillen tussen beide teksten: Tit. 1:5-9 gaat over de aanstelling van oudsten in relatief jonge, recent gestichte gemeenten, terwijl 1Tim. 3 een gemeente betreft die al langer bestaat en waar reeds oudsten in functie zijn.

Ook is het nodig dat hij die tijdens het aanstellingsproces van de oudsten de verantwoordelijkheid draagt (het bestuur van de ECV, of het medewerkersteam van de ECV, of de oudsten van de moedergemeente, of de reeds erkende oudsten), het eens is met de gemeenteleden over de aanstelling van de oudsten.

Het verdient aanbeveling om volgende stappen te volgen:

- De gemeente bidt dat de Heilige Geest zal duidelijk maken wie in aanmerking komt om als oudste te functioneren.
- De gemeenteleden brengen hun advies uit over de personen die in aanmerking komen om als oudsten te functioneren.
- Indien de betrokkenen tot de overtuiging komen dat het goed is dat zij als oudsten functioneren, kunnen zij hun namen aan de gemeente bekenendmaken.
- De gemeenteleden hebben de mogelijkheid om eventuele bezwaren in te dienen.
- Indien er geen ernstige bezwaren zijn, kunnen de kandidaat-oudsten beginnen te functioneren als gemeenteverantwoordelijken. Na verloop van een afgesproken periode dienen de gemeenteleden zich uit te spreken over een definitieve aanstelling.
- De aanstelling van oudsten geldt voor onbepaalde tijd of voor een vooraf bepaalde periode. Het ambt van oudste is niet noodzakelijk een levenslange functie. Het verdient aanbeveling om periodieke evaluaties te voorzien van het functioneren van de oudsten, waarbij om welke reden dan ook de functie kan beëindigd worden.

Vrouwelijke oudsten?

Het Nieuwe Testament spreekt enkel over mannelijke oudsten (1Tim. 3:2; Tit. 1:5). Alle teksten waar oudsten genoemd worden staan steeds in de mannelijke vorm, zowel bij Paulus, Jakobus als Petrus. Dit wordt bovendien bevestigd in 1Tim. 2:12. De daar genoemde combinatie van gezag uitoefenen en onderricht geven, komt overeen met de taak van oudsten. Hoewel sommigen het gezaghebbende karakter van deze tekst willen beperken tot de toenmalige plaatselijke situatie in Efeze, is dit toch niet zomaar uit de context af te leiden.

Wel verdient het sterk de aanbeveling om bekwame vrouwen zoveel mogelijk te betrekken in de leiding van de gemeente. Ook op dit vlak vullen zij mannen op een meer dan verdienstelijke wijze aan. Hun aanwezigheid tijdens oudstenvergaderingen en andere leidinggevende initiatieven is zonder enige twijfel waardevol en van het hoogste belang.

De wijze van leiding geven

Christus heeft uitdrukkelijk gewaarschuwd dat de manier waarop christenen aan elkaar leiding geven in geen geval mag gebeuren zoals dit vaak bij machthebbers in de wereld plaatsvindt (Mat. 20:25-28; Luc. 22:24-27). Christus wijst daarbij op zijn eigen voorbeeld. Oudsten dienen dan ook leiding te geven zoals Christus zorg draagt voor de gemeente. Leiding geven staat niet gelijk aan heersen maar aan dienen. Hunkeren naar macht en autoriteit verstoort de eenheid en onderlinge harmonie. Leiding geven dient steeds te gebeuren vanuit Gods genade en vanuit een nederige houding. Petrus vat het mooi samen op het einde van zijn eerste brief (1Petr. 5:1-4). Deze principes worden ook duidelijk verwoord in de deontologische code van de Federale Synode.

Gemeenten zonder oudsten (vgl. Tit. 1:5)

Indien er nog geen oudsten zijn aangesteld in een gemeente, draagt het bestuur van de ECV of het medewerkersteam van de ECV, of de gezamenlijke groep van oudsten van de moedergemeente de eindverantwoordelijkheid. Vermits er in het kader van de ECV gewerkt wordt, dienen de geldende afspraken van de ECV gerespecteerd te worden. Dit houdt o.a. in dat men zich aan de geloofsbasis houdt en de identiteitsverklaring respecteert. Pas na de erkenning en aanstelling van oudsten wordt de gemeente als zelfstandig beschouwd.

Houding van de gemeenteleden tegenover de oudsten

Van de gemeenteleden wordt verwacht dat zij de oudsten respecteren en hun leiding aanvaarden (Hebr. 13:7, 13; 1Petr. 5:5). Zij dienen hun gezag te erkennen en hen zeer hoog te schatten in liefde (1Tes. 5:12-13). Het werk en de inzet van een oudste gebeurt op vrijwillige basis en meestal zonder enige materiële vergoeding.

Indien een oudste zijn taak niet goed vervult of niet leeft zoals het hoort, moet hij persoonlijk aangesproken worden. Indien er geen verandering komt, kan het voorgelegd worden aan de andere oudsten, en tenslotte eventueel voor de ganse gemeente gebracht worden (1Tim. 5:20). Een oudste die goede leiding geeft, kan met behulp van een financiële vergoeding volledig of gedeeltelijk vrijgesteld worden om de gemeente te dienen (1Tim. 5:17-19).

Diakenen

De term 'diaken' is rechtstreeks afgeleid van het Griekse 'diakonos', wat 'dienaar' of 'bediende' betekent. Hoewel alle gelovigen geacht worden zich naar het voorbeeld van Christus als dienaren te gedragen, wordt deze uitdrukking ook gebruikt als verwijzing naar een specifiek ambt (Fil. 1:1; 1Tim. 3:8-13).

Diakenen dienen de gemeente onder het gezag van de oudsten. Hun verantwoordelijkheid is een gedelegeerde verantwoordelijkheid met betrekking tot de praktische werking van het gemeente-zijn. Dit kan te maken hebben met diverse facetten van het gemeentelven zoals de boekhouding, het onderhoud van het gebouw, het organiseren van hulp voor materiële noden, de organisatie van de zondagsschool, enz.

Zowel mannen als vrouwen kunnen aangesteld worden als diaken, waarbij dezelfde stappen kunnen gevolgd worden als bij de aanstelling van oudsten.

Omgang met de theologische standpunten van de plaatselijke gemeente

Van gemeenteleden die het niet helemaal eens zijn met deze standpunten, wordt verwacht dat:

- zij hun standpunten niet als geestelijker beschouwen en andere gemeenteleden niet als 'geestelijk blind' bestempelen;

- zij bepaalde geestesgaven niet als onmisbaar voorstellen voor een overwinnend christelijk leven;
- zij gelovigen die deze gaven niet hebben, niet bestempelen als beperkt in geestelijke mogelijkheden;
- zij geen bewuste pogingen doen om de gemeenteleden tot andere inzichten te brengen;
- zij zich open en gezellig opstellen ten overstaan van de oudsten of eindverantwoordelijke(n);
- zij discussies, die niet opbouwen, vermijden en zich inzetten om de eenheid en onderlinge liefde optimaal te laten functioneren.

Bij verdeeldheid

Wie zich niet langer kan vereenzelvigen met de theologische standpunten, kan beter aansluiten bij een gemeente die de eigen standpunten deelt, liever dan verdeeldheid en onvrede te veroorzaken. Indien er verdeeldheid is tussen de oudsten onderling of tussen de oudsten en de andere gemeenteleden, is het raadzaam hulp van buiten de gemeente in te roepen.

Voorschrijvende bepalingen van de Federale Synode

Als gevolg van het lidmaatschap van de ECV bij de Federale Synode (FS) gelden voor de bij de ECV aangesloten gemeenten de hierna vermelde voorschrijvende bepalingen.

De volledige teksten die de FS over deze onderwerpen gepubliceerd heeft, kan je raadplegen op de website van de Synode.

Een uitgebreide analyse van deze teksten door Marc Ladon is beschikbaar bij de ECV.

Medische hulpverlening

De gemeenten aangesloten bij de FS geloven in de mogelijkheid van genezing van ziel en lichaam door de kracht van God door middel van gebed, naar het voorbeeld van Jezus en de apostelen. Met het oog op genezing zullen zij echter het raadplegen van een arts in geen geval afraden en het stopzetten van een medische behandeling in geen geval aanraden.

Maatschappelijke regelgeving

Elke gemeente is zelf verantwoordelijk en aansprakelijk op het gebied van brandveiligheid en geluidsoverlast van het door haar gebruikte gebouw en verbindt zich ertoe zich te houden aan de geldende regelgeving en een verzekering voor burgerlijke aansprakelijkheid af te sluiten.

Relaties met andere kerkgemeenten

Wie plannen maakt om een nieuwe gemeente te stichten, informeert hierover tijdig de gemeenten van de Administratieve Raad van de Protestants-Evangelische Eredienst (ARPEE) die in de buurt liggen. Bij bezwaren kan de FS bemiddelen.

Gemeenten en hun leiders nemen contact op met de gemeente van herkomst wanneer leden overkomen.

Interne relaties

Dwang, manipulatie of ongepaste druk horen niet thuis in een christelijke gemeenschap, noch lichamelijk, noch psychisch, noch op een andere manier, waardoor leden gedwongen zouden worden om iets te doen.

Gemeenteleden mogen niet tot een partnerkeuze gedwongen worden. Wanneer hun eigen keuze buiten het kader van Gods Woord valt, zullen leden daar wel op gewezen worden.

Alle leden zijn vrij om op elk ogenblik de gemeente te verlaten. Indien iemand dit te kennen geeft, dient dit vanuit de gemeente gerespecteerd te worden, al kan een aanbod voor een afscheidsgesprek worden gedaan.

Alleen met toestemming van de betrokken persoon mogen persoonlijke gegevens worden bekendgemaakt.

Klachten tegen fouten van gemeenteleiders moeten behandeld worden in de geëigende procedure en mogen niet togedekt worden door de overige leidinggevenden.

Werknemers moeten ingeschreven zijn bij de RSZ en beschikken over een arbeidsongevallenverzekering, een arbeidsovereenkomst en een arbeidsreglement.

Regelgeving vzw's

De vzw's houden een vrijwilligersregister bij en hebben een vrijwilligersverzekering.

De boekhouding moet alle inkomsten en uitgaven bevatten, met verantwoordingsstukken. Op grond hiervan wordt de jaarrekening met inventaris opgemaakt en een begroting, goedgekeurd door de algemene vergadering van de vzw.

Financiën

Bij het financieel beheer zijn minimaal twee personen betrokken.

Terugbetalingen mogen alleen gebeuren als de uitgave reëel en goedgekeurd was.

Aan bestuurders moet jaarlijks kwijting worden gegeven en zij moeten periodiek hun mandaat ter beschikking stellen.

Alleen beleggingen met kapitaalbescherming zijn toegelaten.

Boekhoudkundige stukken, eigendomstitels, notulen, ledenlijsten en beslissingen van het bestuursorgaan moeten correct worden gearhiveerd.

Gemeenteleiders mogen geen financieel voordeel ontvangen vanuit stervensbegeleiding, noch door middel van een gift, noch door middel van een testament.

Leningen worden steeds schriftelijk gedocumenteerd.

Gemeenten en organisaties mogen niet worden overruled door buitenlandse donateurs.

De tiende en offergaven moeten vrij en vrijwillig blijven en geen enkele vorm van druk, bedreiging of controle is te verdedigen.

Armoede

Omzien naar de armen is geen vrijblijvende optie, maar een indringende opdracht. De kerk moet armoede bestrijden in woord en in daad.

Christelijke opvoeding

Iedere vorm van verwaarlozing van kinderen, fysiek of psychologisch, is onaanvaardbaar. Mishandelingen zijn op geen enkele manier vanuit de Bijbel te onderbouwen of te vergoelijken. Als ouders Gods Naam misbruiken om eigen doelstellingen te bereiken, dan is dat fout.

Basisvoedsel of verwarming onthouden aan een kind is fout. Kinderen mogen niet worden onderworpen aan vernederende behandelingen of vormen van fysiek en psychisch geweld.

Ouders mogen wel eisen dat hun kinderen respect hebben voor de christelijke gewoontes van het gezin en dat ze zolang ze minderjarig zijn ook aan bepaalde gewoontes deelnemen (zoals wekelijkse kerkgang), maar ze mogen geen handelingen van hen verwachten waarvoor een persoonlijk geloof noodzakelijk is (zoals deelname aan Bijbelstudie, gebed, ...).

De leer van 'enfants sorciers'

Beide vormen van de leer van 'enfants sorciers' ('heksenkinderen') moeten worden afgewezen:

- het idee dat een kind vanaf de geboorte door een demon kan worden bezeten en het voorwerp van exorcisme kan zijn omdat zijn of haar moeder als een tovenares wordt beschouwd;
- het idee dat een kind het kind is van zijn/haar moeder en een 'mari de nuit' (een demon die de moeder zwanger heeft gemaakt tijdens een erotische droom) en dus op de een of andere manier moet worden geëlimineerd.

Euthanasie

Euthanasie mag nooit worden aangemoedigd, om economische redenen, of om het de omgeving gemakkelijker te maken.

Homoseksualiteit

Gemeenteleden met een homoseksuele gerichtheid hebben binnen de gemeente van Christus dezelfde positie als andere leden van de gemeente. Hun gerichtheid doet daaraan niets af. Zij zijn volwaardig en gelijkwaardig lid van de gemeente, delen in de onderlinge zorg en worden met hun eigen gaven ingeschakeld tot opbouw van het geheel.

De Schrift laat echter geen ruimte voor homoseksueel gedrag en voor relaties waarin dit een plaats heeft. Seksuele omgang tussen mensen van gelijk geslacht en relaties waarin die omgang gestalte krijgt, zijn niet in overeenstemming met het Woord van God en moeten derhalve zonde worden genoemd. Hierbij heeft de kerk in haar pastorale verantwoordelijkheid de weg van kerkelijke vermaning te gaan in overeenstemming met Schrift, belijdenis en kerkorde.

Inhoud

Ontstaan van de ECV	2
Geloofsbasis van de ECV	3
Artikel 1	3
Artikel 2	3
Artikel 3	3
Artikel 4	4
Artikel 5	4
Artikel 6	4
Artikel 7	4
Artikel 8	4
Artikel 9	5
Artikel 10.....	5
Toelichting bij de geloofsbasis.....	5
De zekerheid van behoud	5
De relatie met de Heilige Geest	6
De wederkomst van Christus	6
De gebroken macht van satan	6
Het gezag van de Bijbel	7
De waterdoop	7
De avondmaalsviering	7
Beschrijving van het kerkelijk DNA van de ECV	7
De kernwaarden van de ECV	8
De plaatselijke gemeente.....	9
De relatie van de plaatselijke gemeente met de ECV.....	11
Voorschrijvende bepalingen van de Federale Synode	19
Medische hulpverlening.....	19
Maatschappelijke regelgeving	19
Relaties met andere kerkgemeenten	20
Interne relaties	20
Regelgeving vzw's	20
Financiën	20
Armoede.....	21
Christelijke opvoeding	21
De leer van 'enfants sorciers'	21
Euthanasie.....	22
Homoseksualiteit	22